

Mirko Horvat rođen je u Ždali, g. 1955. Slikati počinje uz oca, slikara Josipa Horvata-Ždalskog, ali se postupno osamostaljuje i oslobađa manire podravske naive, tražeći svoj vlastiti likovni rukopis. Izlagao je na stotinjak samostalnih i više skupnih izložaba. Član je DHLUH u Zagrebu.

Adresa: Kloštar Podravski, Petra Preradovića 14; tel.: 043/81 61 62

Franjo Mihočka rođen je u Ferdinandovcu, g. 1963. Slikarstvom se bavi od 1987., a intenzivnije se posvećuje likovnom radu poslije 1995. Tada počinje izlagati samostalno i sudjelovati na brojnim skupnim izložbama. Često sudjeluje i na brojnim likovnim radionicama i kolonijama, uglavnom humanitarnog karaktera te u edukativnim programima za djecu osnovnih škola i vrtića, posebno u Đurđevcu gdje danas živi.

Adresa: Đurđevac, Grkinska 87; tel.: 048/ 81 21 52,
GSM: 091 2779 474;
e-mail: franjo.mihocka@kc.t-com.hr

GALERIJSKI PROSTOR Zaklade ČUJEM, VJERUJEM, VIDIM

A. Medulića 16, Zagreb

Mirko Horvat i Franjo Mihočka

KRAJOLICIMA SVJETLOSTI

SKUPNA IZLOŽBA LIKOVNIH RADOVA
24. travnja – 30. svibnja 2014.

otvaranje izložbe 24. travnja 2014. u 19.00h

DOBRO NAM DOŠLI!

Izložbom, otvorenom 24. travnja 2014. u galerijskom prostoru Zaklade Čujem, vjerujem, vidim, zagrebačkoj se publici predstavljaju dva autora koji žive i stvaraju na širem području hrvatske Podravine. To su Mirko Horvat iz Kloštra Podravskog i Franjo Mihočka iz Đurđevca. Premda u mnogočemu različita, djela obaju slikara povezuje tehnička kvaliteta u izvedbenom pogledu, a u izboru tema sklonost izražavanju kroz lirski krajobraz u kojem svjetlost uvijek odigra znakovitu ulogu.

Mirko Horvat potječe iz bogate tradicije naivnog slikarstva koje je upravo u Podravini preraslo u zanimljiv i plodonosan likovni fenomen. Naslijedivši sklonost i nadarenost za likovno izražavanje od oca, naivnog slikara Josipa Horvata-Ždalskog, odrastao je u sjeni stvaralaštva velikih začetnika „hlebinske škole“ iz 30. godina 20. stoljeća i njihovih neposrednih sljedbenika i nastavljača, što je za mladu stvaralačku osobnost vjerojatno predstavljalo velik izazov u formiranju vlastitoga likovnog izričaja. Ne čudi stoga da se slike, odabrane za travanjku izložbu u Zagrebu, s jedne strane izrazito vežu uz tipične motive iz tradicije hrvatskog naivnog slikarstva, dok s druge ulaze u područja sasvim nove, osobnim rukopisom slikara stvorene likovne vizure, obilježene njegovim promišljanjima mnogih temeljnih pitanja o čovjeku, prirodi, životu... Ako je na slikama iz prve skupine jasno vidljiva tematska, pa i stilska vezanost uz tradiciju naive, na slikama iz druge skupine ta se vezanost pomalo gubi te u prvi plan dolazi svijest o elementarnoj snazi prirode i života što progovara kroz svježinu mladog zelenila, kroz vodu koja natapa plodne ravnice, kroz smjenu svjetlosti i sjene u igri oblaka... Na tim se slikama Mirko

Horvat jasno udaljava od naivnog slikarstva, hodajući stopama holandskih pejzažista – čudesnih štovalaca neba, te ponire u dubinu svjetlosti i u njezinu ulogu u stvaranju i održavanju života, ulazeći napokon u prostore nadrealnog svijeta znakova i simbola što nastaje i nestaje u vrtlozima nepredvidljivih promjena... Vjerojatno je doživljaj svjetlosti i njezine uloge u slikarstvu i životu onaj čimbenik koji povezuje likovni izričaj Mirka Horvata s likovnim ostvarenjima Franje Mihočke.

Za razliku od čvrstih, na tradiciji tehnike uljanih boja izraslih poteza Mirka Horvata, slikar **Franjo Mihočka** pretežito se izražava tehnikom tradicionalnog akvarela koju ponekad efektno kombinira korištenjem raznih sekundarnih metoda, razvijenih u novije vrijeme. Za razliku od Mirka Horvata, Franjo Mihočka već se u osnovnom pristupu pejzažu udaljava od mimetičkih načela realizma, tražeći prije svega ugođaj prostora prirode, tek ponekad obilježenog sitnim naznakama konkretnih, jasno prepoznatljivih elemenata vedute, prije svega interpoliranjem obrisa naselja, crkve sa zvonikom, pokojeg stabla u daljini, na samoj liniji obzora. Kompozicijski skladni i elementima oskudni, krajobrazi Franje Mihočke kao da predstavljaju neka subjektivna vrata kroz koja autor ulazi na područja vlastitih promišljanja i svjetonazora, gdje svjetlost obasjava oblike realnog svijeta na razini simbola vrijednosti, a u oskudnosti detalja slikarska se figuracija u velikoj mjeri pretapa s apstrakcijom, evocirajući razmišljanja o prolaznosti konkretnih oblika materijalnog svijeta i o težnjama duhovnim vrijednostima u pokušaju shvatiti fenomene ukupnosti života. Stoga ne iznenađuje da Franjo

Mihočka svoje likovno stvaralaštvo proširuje i na područje sakralnog. I na slikama kršćanske tematike ostaje vjeran komunikaciji na razini osnovnih likova i simbola – Kristova glava u trenucima Muke, prozirna forma križa koja lebdi u zraku natopljenom krvlju, Marija kao Mater Dolorosa prikazana u maniri drevnih ikona. Priču o smrti, muci i žalosti, ali u nadi Uskrsnuća i pronalaženja smisla u svakoj muci i boli prati jasna simbolika govora boje te vjera u svjetlost koja donosi mir i spasenje.

Kroz poruku koju Franjo Mihočka ostavlja u svojim slikama puno je jasniji i njegov humanitarni rad i nastojanje da sudjelovanjem na brojnim izložbama i radionicama pomogne potrebitima, na materijalnoj i – što je možda još važnije – na duhovnoj razini.

Vida Pust Škrgulja, povjesničarka umjetnosti